

МОЛОДОГО КОМУНІСТА

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 68 (341).

Неділя, 4 грудня 1960 р.

Ціна 20 коп.

КРОКИ САЖЕННІ

Ти вийдеш на вулиці по-святковому одягнутий, з гордим почуттям радості за свою працю. Над тобою майоритимуть прапори, навколо лунатимуть пісні, музика, сміх. Серед веселого гурту ти зустрінеш людей з сивими скронями. Вклонись їм! Це — старі комуністи. Люди, які принесли тобі щастя, життя, весну, вибороти їх у тяжких випробуваннях. Вони були піонерами нової епохи. Вони бачили Леніна.

Сьогодні ти не здивуєшся, побачивши сівалку нової марки або складні вузли сучасних машин. Для тебе це буде так само закономірно, як новий автобус на землі і реактивний літак у небі.

Для того, щоб зрозуміти велич зробленого, його треба порівняти з минулим. На відбудову молоді республіки Рад робітників виходили з лопатами і кирками. Тоді великий Ленін мріяв про сто тисяч тракторів, потрібних селянинові. Від лопати до крокуючого екскаватора, від звичайного молотка до універсальних верстатів-автоматів, прокатних станів, атомних електростанцій, штучних супутників Землі і космічних ракет — ось віхи, які привели нас до сьогоднішнього дня семирічки, початку нової епохи, епохи будівництва комунізму.

Новий зміст у свої трудові будні вкладають прапороносці нашої славної семирічки — колективи і ударники комуністичної праці. Лозунг — «Жити, вчитись і працювати по-комуністичному» став рідним тисячам і мільйонам радян-

ських людей. У трудових буднях формується нова людина, людина комуністичного завтра. Високопродуктивно працювати, бути відрізненою у побуті, навчання, громадській роботі, вболівати не лише за себе, а й за тих, хто трудиться поряд — лід цим гаслом живуть члени колективів, які очолюють П. Прошкін, А. Рабінович, Л. Гриненко з Кіровоградського агрегатного заводу, В. Вислянко з другого імені Петровського цукрокомбінату, С. Олизько, Г. Вовк з Кременчукгесбуду, В. Задонцева, А. Кравцова з заводу «Червона зірка», Л. Камінський, Я. Горбенко з Гайворонського паровозоремонтного заводу, члени комсомольсько-молодіжних ферм колгоспу «Росія», Ново-Українського району, Сільгоспартілі «Україна», Гайворонського району. Ці колективи успішно виконують свої зобов'язання, гуртуються вже в рахунок 1961 року.

Велике трудове піднесення панує в ці дні на підприємствах і в колгоспах області у зв'язку з підготовкою до наступного Пленуму ЦК КПРС. Кожен день нашого чудового життя приносить все нові радісні вісті про трудові успіхи доярів І. Черповницького, В. Тарасюка, свинарок В. Агієвич, С. Табрової, О. Марушко, свинаря Л. Лукашевського та інших трудівників колгоспних ланів і ферм.

Глибше вдумайся, друже, в те, з чого ми починали, якою була наша країна після війни і революції, подивись на її неозорі простори

тепер, порівняй з тим, що ти бачиш зараз, що робить радянська людина протягом одного дня, і тоді з ще більшою силою відчуєш велич подвигу, здійснюваного нашим народом.

Всупереч злобним пророкуванням буржуазних діячів, наші п'ятиріччя одна за одною ставали дійсністю. Рідна країна, мов граніт, вистояла у двобой з фашизмом і перемогла. Запуск штучних супутників Землі і космічних ракет остаточно довів усьому світові торжество нашої соціалістичної системи, ясну перевагу в розвитку науки і техніки. Наша країна за 43 роки зробила крок уперед, рівний століттям. Такий поступ під силу лише нашому народові, який живе і творить під сонцем найлюдянішої, найдемократичнішої в світі Радянської Конституції.

Це під її життєдайними проміннями ти виріс і зміцнів, здобув спеціальність і постійно розширюєш свій кругозір. Скажи, хіба судилось будь-якій твоєї мрії, нехай найдерзновенішій, не збутись? Ні, всі мрії у нас здійснюються. Захотів учитись — вчись! Держава на це забезпечила тобі право. І працювати, і відпочивати, і творити для людей ти можеш. Щедрою рукою народ радянський записав у своєму кодексі життя те, про що мріяв, до чого прагнув, за що боровся трудящий люд. Основний закон нашої країни передбачив все, що необхідно для нормального розумового, фізичного і морального розвитку людини.

Пафосом творчості охоплений наш радянський народ. Він нестримний у своєму русі вперед до сяючих вершин людського щастя — комунізму.

Слава
КОНСТИТУЦІЇ
СРСР

Золота книга

Є різні дні...

Одні проходять мимо,
А інші в славі рідної землі
Історією йдуть перед очима,
Подіями пливуть, мов кораблі.
...Я знову Конституцію читаю

І радісно схвильовують рядки,
Бо Книга ця, мов сонце, золотая,
Про неї люди мріяли віки.
Так, це за неї в пам'ятному році

Москва гула грозою барикад
І чатувала смерть на кожному кроці
Того, хто підіймав за владу Рад.

А темними ночами хитра й злісна,
Лякаючися Книги, наче дня,
У членів комнезаму, активістів

Стрільяла озвіріла куркульня,
І падали вони в траву обличчям,
До смерті вірні обраній меті,
Землі своїй бажачучи величчя,

На мелегкій, неходженій путі,
Пригадуєш? — ночей недосипали,

Та зводили уперто

Дніпрогес, Хліба росли, домни задували
І друзі за кордоном нас назвали
Творцями найпрекрасніших чудес.

Чи не тому рівняли нас з металом,
Чи не тому встояли в грізний бій,
Що, наче сталь, серця загартували,
Вогонь цязвши в Книзі золотій!

Розкрий її — і сяє день над світом,
Пізнай її — і відступає тьма.

Ракети на замисльну орбіту
Цієї Книги сила підійма.
Вона шумить цілинними хлібами,
В степах широких створює моря

Робочими піднесена руками,
Для миру й щастя атом підкоря.
І в час такий — величній і прекрасній —
У неповторні семиріччя дні,
Ми Книгу несемо, як наше щастя,

Як мрія,
Що здійснилася в борні.
М. ЛЕОНЕНКО.

Інформаційне повідомлення

про нараду представників комуністичних і робітничих партій

В листопаді 1960 року в Москві відбулась нарада представників комуністичних і робітничих партій, які брали участь у святкуванні 43-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

В нараді взяли участь делегації 81 партії. Учасники наради обмінялись досвідом і ознайомилися з поглядами і позиціями один одного, обговорили актуальні проблеми сучасного міжнародного розвитку і комуністичного руху в інтересах спільної боротьби за спільні цілі — мир, демократію, національну незалежність, соціалізм і одногосподно прийняли заяву комуністичних і робітничих партій, а також звернення до народів усього світу.

Обговорення всіх питань проходило в атмосфері братерської дружби на основі непохитних принципів марксизму-ленінізму, пролетарського інтернаціоналізму.

Тваринникам — технічні знання

У привітальному листі знатному свинареві області Леонтію Лукашевському М. С. Хрушов писав: «...Сучасне сільськогосподарське виробництво зв'язане з технікою, наукою. Людині з середньою освітою є де прикласти свої сили в колгоспах і радгоспах».

Так, молоді артилі імені Леніна, Олександрійського району, є до чого докладити своїх рук і на фермах, і в рільничих бригадах. З метою кращого оволодіння технікою тут створено технічну раду. Найактивнішими її членами є юнаки і дівчата. Під керівництвом інженера-механіка Ваткіна члени ради сконструювали і ввели в дію електротранспортери для вивантаження силосу з ям. В чотирьох корівниках запроваджено електродоїння.

Тепер Леонтію Лукашевському звернувся із закликом до тваринників республіки: «Наслідуйте приклад кримчан, оволодіємо технікою!».

Він радить свинарям, дояркам, скотарям самим оволодівати складною технікою, Бюро обкому ЛКСМУ схвалило цінну ініціативу Л. Лукашевського.

Завдання всіх комсомольських організацій — широко наслідувати приклад Л. Лукашевського, організувати безпосередньо на фермах і в тракторних бригадах вивчення всіма тваринниками техніки.

ПРО ПОЛІТ корабля-супутника

На 12 годину за московським часом 2 грудня 1960 року третій радянський корабель-супутник продовжував свій рух навколо земної кулі.

На цей час було повністю виконано намічені програмою випробування конструкції корабля з встановленими на ньому системами, медико-біологічні дослідження, а також намічений обсяг дослідження космічного простору.

Після одержання необхідних даних було подано команду на спуск корабля-супутника на Землю. В зв'язку з зниженням по нерозрахованій траєкторії корабель-супутник прийняв своє існування при вході в густі шари атмосфери.

Останній ступінь ракетносія продовжує свій рух по старій орбіті

НАШЕ ІНТЕРВ'Ю

ДНЯМИ в редакції «Молодого комуніста» побувала Людмила Музика (Бершадська), славнозвісна доярка колгоспу «Росія», Ульяновського району. Герой Соціалістичної Праці.

— Що нового сталося у Вашому житті за останній час? — запитали ми її.

— Новин чимало. Моя дочка Таня підросла, навіть говорить уже. А я після тривалої перерви знову повернулася до своєї улюбленої роботи, на ферму. Доглядаю нову групу корів. По продуктивності своїй вона, правда, поступається перед тією, яка була у мене раніше. Та це не біда. З часом доб'юся, що і ці тварини стануть високоудійними.

Як я цього досягну? Маю чималу практику. Годуватиму суворо за раціоном. Систематично робитиму масаж вимені, старанно роздоюватиму. Думаю, що допоможе мені в цьому і наука. Оце нещодавно, у листопаді, вступила до Олександрійського сільськогосподарського технікуму.

— А чи не важко буде вчитись? Адже багато часу забирає робота, та й сім'я потребує уваги.

— У нас сім'я дружна. Чоловік мій, Леонід, працює зоотехніком у колгоспі, теж заочно вчиться на третьому курсі Одеського сільськогосподарського інституту. І, незважаючи на зайнятість, зав-

жди викрїсть час, щоб допомогти впоратися по господарству. Допомогатиме і в навчаннях.

— А матеріально як живете?
— Дуже добре. Шомісяця ми одержуємо понад 1.500 карбованців. В наступному році розпочнемо споруджувати власний будинок. Придбали вже меблі. Маємо і хороший одяг.

— Ви говорили, що доведеться чимало попрацювати для того, щоб підняти продуктивність корів, закріпленої за Вами групи. А чи не знижуються надої під час Вашої відсутності на фермі?

— За це я спокійна. Мої корівки в надійних руках. Їх доглядає підмінна доярка Ніна Вишнева. Старанна дівчина! Та на нашій комсомольсько-молодіжній фермі нині взагалі всі так трудяться. Дівчата готують подарунки наступному Пленуму ЦК КПРС. Перед ведуть Віра Балан і Юлія Кулик, які надоїли вже більш як по 3.500 літрів молока від кожної корови.

Я особисто вже надоїла по 3.300 літрів і вирішила до дня відкриття Пленуму одержати ще по 300 літрів на корову. Слова свого додержимо, бо для цього є всі умови. Тварини почали розтелюватись. Є великий набір кормів. То ж бути «великому» молоку!

На знімку: Л. Музика (Бершадська). Фото В. КОВПАКА.

ОСТАННІЙ рейс зробили машини, які перевозять зерно з-під комбайнів на тік. З усіх сторін до польового стану бригади № 4 радгоспу імені Фрунзе потяглися трактори і комбайни.

Скошено останні гектари пшениці, підібрані останні валки. Жодного колоска не залишено в полі. Бригада вчасно закінчила збирання багатого урожаю.

Замикаючим сталеву колону, підійшов до стану «ДТ-54» під номером 44. З кабіни легко зіскочив двадцятирічний тракторист Леонід Машонін...

Два роки тому Льоня вперше взявся за важелі дизеля. Чи хвилювався? Звичайно. Мабуть, більше ніж на екзаменах в училищі механізації. А вже справжній екзамен починався тут, на безмежних полях рідного колгоспу імені 40-річчя Жовтня, Устимівського ра-

йону. А від перших кроків часто-густо залежить дальший шлях.

Добрі кроки зробив Льоня, витримав перше випробування. Та нинішньої весни і чимало виникло бажання: «покинути все і погуляти до призову в армію», — як казали деякі його однолітки. Але чи впертість юнака, чи комсомольська совість, чи свідомість за долю врожаю другого року семирічки, а, можливо, все це разом взяте, заставило його

допомоги, юнаки й дівчата!»

Не вагався. Зразу ж погодився поїхати в Казахстан.

Як і всі механізатори, які прибули в Камішинський район з Кіровоградщини, Леонід Машонін взявся за ремонт трактора. Перебрав кожний підшипник, гайку, зірочку, словом, всі деталі. Заводив двигун, слідував за його роботою, і знову все підтягував, відрегулював.

Влевно виїхав свій агрегат на широкі цілині степи. І коли з-під живарки потекли уздовж поля густі валки скошеного хліба, хлопця охопило хвилювання: «Прибуло он стільки механізаторів. Чи ж вистачить сил помірятися з ними?»

А серце підказувало: «Вистачить! Тільки забажай цього...»

День за днем він приплюсовував гектари. А коли на його рахунок з'явилась перша сотня, сил наче подвоїлось. Відтоді на дошці показників стали з'являтися цифри 200... 300... 500... 700...

З рахунком 870 гектарів скошеного на звал хліба та 134 гектари обмолочених валків Леонід Машонін завершив цілині жнива. Ім'я його з'явилось на районній Дошці пошани. Кустанайський обком ЛКСМ Казахстану представив його до нагороди Почесною Грамою ЦК ВЛКСМ.

— Молодчина, Льоню! Ти справжній герой цілиних степів, попрацював комсомольському, — сказав голова робіткому радгоспу тов. Браздінський, вручаючи юнаку грошову премію. — Тепер і відпочити можеш.

— Ні, спершу підготую машину до нового сезону, а годі вже й додому повернутись, — відповів юнак.

А. РИБАЧОК,
інструктор Вільшанського РК ЛКСМУ,

С. КОВАЛЕНКО,
інструктор Н.-Георгіївського РК ЛКСМУ.

Камішинський район,
Кустанайської області,
Казахської РСР.

бутьому встановлювати вісь методом зварки. Ще більше довелося попрацювати над іншим вдосконаленням. До останнього часу на збиранні платформи автотранспорту «АС-2» використовувались косі шайби із ковкого чавуну. 26 таких шайб потребує кожна машина. На виготовлення їх затрачалося багато часу і праці, вони були дуже дорогими. Валентин Гамаюнов запропонував замінити їх пружинною шайбою. Лише завдяки цим вдосконаленням завод зекономить за рік майже 40 тисяч карбованців.

Відомі своїми нововведеннями й інші заводські умільці. Лише за останній час конструктор Олександр Авдеев вніс 7 пропозицій. Валентин Романчук — зробив пристосування для фрезерування площини редуктора.

На заводі тепер понад 50 членів Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів. Якщо торік від впровадження пропозицій завод зекономив 93 тисячі карбованців, то лише за 10 місяців цього року ця цифра досягає майже 200 тисяч.

Хорошу справу роблять заводські раціоналізатори, борючись за покращення якості машин, за зниження їх собівартості.

А. МИРОНЕНКО.

„Супутник семирічки“

ЦЕ ПОЧЕСНЕ звання має право носити найкращий, найдружніший піонерський колектив. Саме таким і є піонерський загін імені Ульяни Грозової Олександрійської середньої школи № 4. Третій рік він переходить з класу в клас у повному складі. Що ж допомогло нинішнім семикласникам бути правофланговими в школі? Дружба. В тебе не все гаразд з перекосом, ти не зрозумів хімічної валентності? Не біда.

На допомогу придуть друзі. Валя Жосан, наприклад, завжди відчуває увагу і можливість свого шефа Наді Сухомлин. А коли біля дошки Надя (фото вгорі), подруга хвилюється за її відповідь не менш, ніж за себе.

У класі діє веселий закон: «Всі, як один!». Якось захворіла вчителька англійської мови. Замінити урок не було можливості. Можливо, в іншому класі просто розбіглися б в такому випадку. Та семикласники розуміють цінність кожної хвилини. А вже після занять їх чекає безліч цікавих справ. В той день урок англійської мови учні провели самі.

Ось лунає дзвінок з останнього уроку. В одних сьогодні заняття гуртка художньої самодіяльності. А кожен піонер загону — її учасник. Інші поспішають у шкільний парник. Чи не зі'яла найрозкішніша розжева хризантема?

Швидко складає в портфель книги Наташа Тараненко: підшефні жовтєв'ята з третього класу вже прямо до дверей підбігли.

— Наташо, сьогодні який танець повторимо?

— Вітька теж хоче в конкурсі бути!

Трьохкласники провели конкурс на кращого декламатора, танцюриста, на кращий малюнок та вишлянку з дерева фігуру. І тепер бажаною взяти участь в новому конкурсі стало ще більше.

Частина дівчат-семикласниць вже встигла повернутись до класу з стільчиками

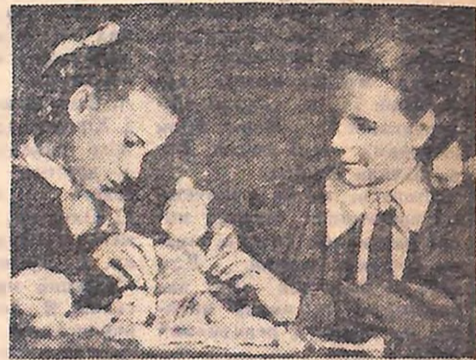
ми, лопатками, іграшками. Це все для малюків з підшефного дитсадка № 3. Де що треба підправити (фото посередині), і з подарунками — в гості.

Та більше всіх збуджена сьогодні Таня Мордвінова. Вона одержала лист з Болгарії і спішить поділитись радістю з товаришами (фото внизу). На п'яте грудня всі семикласники з нетерпінням чекають листів від друзів з інших республік Радянського Союзу та демократичних країн.

Чого тільки не встигають зробити за день піонери загону імені Ульяни Грозової! «Супутник» — це слово пояснює все.

Л. КОВПАК,
інструктор обкому комсомолу.

Фото автора.

Любить свою справу Галинка

— Що це наша Галинка смутна ходить? — говорили на фермі.

— Чи не захворіла, буза? А може в сім'ї щось трапилось?

А Галина Журавльова й справді ходила невесела. Непокійно дівчину ось що: окремі свині з відгодівельної групи, яку вона доглядає, майже зовсім не прибавляли у вазі. «В чому ж справа?» — ламала голову свинарка. — І корми хороші, й догляд непоганний...»

Вирішила звернутися до Пилипа Гоменюка, більш досвідченого у цій справі.

— А ти спробуй змінити раціон, — порадив він їй. — Давай кормів потроху, але частіше, ніж звичайно.

А з часом і смуток розвіявся — як на дріжджах росли кудирки. Коли ж минув місяць і свині були переважені, виявилось, що середньодобовий приріст живої ваги кожної з 314 голів становить по 500 грамів.

Неспокійна вдача у Галі — нові турботи виникають у неї. І головна з них — добитися ще кращих наслідків своєї праці. Тому й трудиться на повну силу. Ще тільки четверта година ранку, а Галія вже пореється біля тварин. Потім пройде по приміщенню, хазяйським оком огляне все: чи скрізь порядок. Майже весь день вона на фермі. То корми готує, то виводить стадо на прогулянку. А у вільні від роботи години в кімнаті відпочинку читає своїм подругам газети, різну літературу.

Усім хороша дівчина. В дмитрівському колгоспі імені Сталіна її шанують всі: від дітей до дідусів і бабусь, хоч їй лише 19 років. Така наполеглива обов'язково здобуде почесне звання удярника комуністичної праці, за яке вона бореться.

О. ХІРСА,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Сталіна, Знаменського району.

У КАБІНЕТІ РАЦІОНАЛІЗАТОРІВ ЗАВОДСЬКІ УМІЛЬЦІ

«Сильноспд е таль» завжди людно. Тут кожен день — ранком і ввечері, над іресьлярськими дошками працюють ті, кого вабить нове, кому в душу запав неспокій винахідництва, дерзав. Допізна не виходить з кабінету і старший конструктор, комсомолець Валентин Гамаюнов. Його усі знають на заводі, як кращого раціоналізатора.

Вражає він своєю скромністю і працьовитістю. Про себе неохоче розповідає. Вчиться в політехнічному інституті, дні на тиждень проводить заняття з токарями вищих розрядів. На завод прийшов після закінчення машинобудівного технікуму, де здобув спеціальність техника-технолога. Працював спочатку майстром в механічному цеху, згодом старшим майстром, конструктором, і ось уже більше року очолює групу конструкторів.

— Завод освоїв зараз кормоавантажувач і зерноавантажувач, — розповідає Валентин. — Група конструкторів, яку я очолюю, повністю відповідає за ці машини.

Вільний від занять і роботи час Гамаюнов присвячує винахідництву. Не одну ніч просидів він над підрахунками, перш ніж внести пропозицію скасувати заклепку для кріплення осі автотранспорту і в май-

Радянський ГЕРБ

ЗАПИТУЙ—ВІДПОВІДАЄМО

УСЕ створювалось наново в нашій країні, і державний герб теж потрібен був новий, який ще ніколи не існував в історії народів, щоб першої в світі держави робітників і селян.

На початку 1918 року мені принесли ескіз і я одразу ж поніс його Володимир Іллічу.

Ленін був у себе в кабінеті і розмовляв з Яковом Михайловичем Свердловим, Феліксом Едмундовичем Дзержинським і ще групою товаришів. Я поклав малюнок на стіл перед вождем.

— Що це — герб?.. Цікаво глянути! — і він, нахилившись над столом, почав розглядати малюнок.

На червоному фоні сяяли промені ранкового сонця, обрамлені снопами пшениці, всередині перехрещувались серп і молот, а з перевесел до сонячних променів був спрямований меч.

— Цікаво, — сказав Володимир Ілліч — ідея є, але навіщо ж меч? — і він глянув на всіх нас. — Ми б'ємося, ми воюємо і будемо воювати, поки не закріпимо диктатуру пролетаріату, поки не виженемо з нашої країни білогвардійців та інтервентів. Але насилья не може бути в нас. Завойовницька політика чужа нам. Ми не нападаємо, а відбиваємось від ворогів, війна наша — оборонна, і меч — не наша емблема. Ми

Хроніка культурного життя

ЗАДОВОЛЕНІ жителі села Лугани, Петрівського району, роботою кіномеханіка Б. Колясовського і касира М. Мотренка. Кожний з них сполучає дві професії: Б. Колясовський — кіномеханік і моториста; М. Мотренко — тракториста і касира. Місячний план друзі завжди виконують на 130—135 процентів.

А. КОВАЛЕНКО.

У ПРИМІЩЕННІ Рівнянського районного Будинку культури відбувся концерт Черкаського народного хору — учасника всесвітнього фестивалю молоді та студентів в м. Москві. Гості з великим успіхом виконали українські радянські і українські народні пісні.

П. НЕЗВІНСЬКИЙ.

У КЛУБІ Кіровоградського будівельного управління № 1 відбувся молодіжний вечір. В його програмі були ігри, лотерея, танці. Активну участь у проведенні цього заходу взяли комсомольці Г. Вілкуп, В. Богуненко, П. Коган та інші.

В. ГОНЧАРЕНКО,
юнкор.

повинні міцно тримати його в руках, щоб захищати нашу пролетарську державу доти, поки в нас є вороги, доки на нас нападають, доки нам загрожують. Коли ж буде проголошено братерство народів в усьому світі, меч нам буде не потрібний. З герба нашої соціалістичної держави ми повинні його вилучити...

І Володимир Ілліч тонко загостреним олівцем перекреслив меч на малюнку.

— А так герб хороший. Давайте затвердимо проект, а потім подивимось і ще раз обговоримо в Раднаркомі. Слід зробити це якнайшвидше...

І він поставив на малюнку свій підпис.

Взявши олівець, Андреев, з дозволу художника, тут же на столі перемалював герб. Він згустив снопи, підсилюючи промені сонця, зробив усе якось виразнішим. Зірка набрала строгої п'ятикутної форми, а закрик «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!» вирізьбився чіткіше.

Цей проект герба Російської Радянської Федеративної Соціалістичної Республіки, виконаний за вказівкою Володимира Ілліча, і був затверджений у 1918 році.

П'ятикутна зірка, що сяє на верхечку герба, стала також емблемою нашої армії.

В. Д. БОНЧ-БРУЄВИЧ.

КІЛЬКА століть тому, коли Україну роздирали на шматки жовніри і воеводи — магнати Речі Посполитої, спустошували своїми дикунськими набігами татарські і турецькі орди, уздовж степової, звивистої річки Ятрань з'явилися поселення з цікавими своєрідними назвами: Перегонівка, Полонисте, Давидівка, Лебединка, Покотилове, Орлове, Когутівка.

За народними переказами, там, недалеко від верхів'я ріки, де вона була більш зручнішою для переходу, і де бусурмани гнали невольників у ханський ясир, з'явилося поселення Перегонівка. А нижче за течією, де стояли табори полонених, виникло село Полонисте. Поруч нього якийсь залізничий чумак, якого знаєцька застукала в дорозі зима, над Ятранню розкинув свій курінь. І чи не від того чумака Давида згодом виникло однойменне поселення...

І родючі землі, і чудесні зелені гаї, виплекані мазольськими руками, політі козацькою кров'ю, зрошені гіркими невольницькими слізьми — все те належало всіляким зайдам — Потоцькому, Четвертинському, Мазевському...

І, певно, в ті давні важкі часи на берегах чарівної ріки народилася відома далеко за межами України пісня:

Там, де Ятрань круто в'ється,
З-під каміння б'є вода...

1. Сяють вогні

ЧАСИ змінили обличчя ріки. Тепер не з-під каміння б'є вода, а б'є вона у лопаті гідроелектростанції, у млинові колеса.

Після Великої Вітчизняної війни засвітилися лампочки Ілліча від Лебединківської гідроелектростанції. Згодом вибухи скель під Полонистим сповістили про початок будівництва нової міжколгоспної ГЕС.

Петро Голуб — один з нащадків бідних і безталанних, для яких «степ широкий — то мій сват», невдовзі після закінчення Полонинської семіричної школи прийшов на будівництво ГЕС. Пробивав бурки для вибухівки, вкладав у греблю каміння й бетон. А коли дізнався про пуск станції, радості Петровій не було меж. І вирішив він після демобілізації стати кадровим робітником улюбленої спеціальності — електромонтера. Після повернення з армії працював обхідником високовольтної лінії, змінивши черговим по станції, а зараз турбіністом-електриком.

В десятках сотень будинків Перегонівки, Полонистого, Давидівки сяють вогні приборканої Ятрані. Комсомолец Петро Голуб (фото внизу) бездоганно несе свою службу. І коли милується золотистим сузір'ям вогнів, здається, що то його молоде, неугамовне серце випромінює іскристу радість щасливого бурхливого життя.

2. Дівчина багата

— Ось наша голубка-богатирика, — сказав бригадир свиноферми Полонинського відділку Перегонинського бурякорядгоспу імені Карла Маркса Тимофій Іванович Іванчишин, знайомлячи нас з свинаркою Оленою Голуб (фото вгорі).

Великий рід і хата біла у цієї дівчини. Є мати, брати й сестри, є багаті душою, щирі друзі-комсомольці. Не повернувся лише батько, поліг в жорстокому бою з фашистською навалю, відстоюючи честь і свободу Батьківщини.

Біографія Оленки — проста, подібна до тисячі тисяч її ровесників, вихованців Ленінського комсомолу. Народилася в Полонистому, на берегах ятранських. Тут же й освіту здобула. Потім працювала в полі, молодими руками гарячими викувала цукрові буряки, кукуруду.

Нинішньої весни — замінила матір на свинофермі. Робота у неї звичайна, буденна. Від свинарок, які доглядають маточне поголів'я, вона приймає відлучених поросятко і вирощує їх до чотирьох-п'ятимісячного віку. Потім передає їх на відгодівлю. Всю свою душу, комсомольську пристрасть вкладає дівчина у роботу. І наслідки хороші.

Щойно Т. І. Іванчишин із свинарками закінчив переважувати групу «підопічних» Олені Голуб. Тут же зробив підрахунки і радо повідомив:

— За листопад місяць — по 500 грамів добового приросту на кожну голову. Молодець, Оленко!

І для комсомолки, і для робітничого колективу радгоспу — це приємна вість. Дівчина з початку року під-

3. Нові господарі

КАГАТНЕ поле перерізають десятки бетонних каналок, які сходяться в одну бурхливу артерію. Сильні потоки води несуть цим руслом білі, дорідні корені в цехи Перегонинського цукрозаводу. Господарює на кагатному полі комсомольсько-молодіжна бригада І. Голобородька (фото внизу справа). Цей дружний колектив забезпечує регулярну подачу сировини на завод. Від юнацької вправності залежить вся дальша робота підприємства. І хлопці усвідомлюють це, працюють ритмічно, по-ударному. Бригада бореться за звання комуністичної. А воно, це звання, дається лише наполегливим у труді.

За право називатися колективом комуністичної праці бореться і вся зміна інженера Віталія Куліченка. Почавши свій трудовий шлях на цукрозаводі змінивши теплотехніком, комсомольцем В. Куліченко виріс до змінного інженера. Зараз він вчиться на заочному відділенні Київського технологічного інституту харчової промисловості. Світле майбутнє у цього вихованця комсомолу!

Ми застали Віталія Куліченка біля вестонщиків. Серед досвідчених робітників тут працює і Пилип Слюсаренко. Всього лише два тижні тому він прийшов на завод, демобілізувавшись із Радянської Армії. Інженер радо допомагає молодому робітникові досконало оволодіти спеціальністю вестонщика.

— Гальмувати центрифугу слід після закінчення повного циклу фугування, — каже Віталій Куліченко Пилипу Слюсаренку.

Багато приємних турбот в інженера. На зміні працює 52 робітники. І скрізь треба встигнути, дати поради, прослідкувати за роботою апаратів, теплим словом підбадьорити молодих, ще недосвідчених, але неспокійних, беручих до діла. А їх на зміні — майже половина.

З щирим серцем, з вдячністю говорить інженер про дівчат — набивальниць дифузійного Аноу Ставниченко, Катю Безусову, Аноу Губницьку, вмірювальниць дифузійного

соку Лїду Маєвську, працюючу лабораторії Мїлу Іващенко, змінного хїміка Галїну Анашко та багатьох інших.

Добру славу здобула локомотивна бригада комсомольця Григорія Лозовенка, яка бореться за звання комуністичної. Теплоелектроцентральної — серце цукрозаводу. Комсомольсько-молодіжний колектив локомотивістів забезпечує бездоганну роботу цього серця.

Уміють цукровики не тільки добре працювати, а й культурно відпочивати. До їх послуг — робітничий клуб на 450 місць з стаціонарною кіноустановкою, великим фойє, кімнатами для гуртків художньої самодїяльності, бібліотекою. Перегонинських аматорів знають в усьому районі. В їх репертуарі цікаві п'єси, радянські і народні пісні, художнє читання, запальні танці. 65 робітників зайняті в п'ятьох гуртках. Любителі мистецтва в цьому році лише на виїзді дали 14 концертів...

Завод тепер розширився, вдвоє зроста його потужність. А головне — вирости люди — повноправні, багаті господарі з новими характерами, відносинами, уподобаннями, які широким кроком ідуть в комуністичне Завтра.

Завод тепер розширився, вдвоє зроста його потужність. А головне — вирости люди — повноправні, багаті господарі з новими характерами, відносинами, уподобаннями, які широким кроком ідуть в комуністичне Завтра.

Завод тепер розширився, вдвоє зроста його потужність. А головне — вирости люди — повноправні, багаті господарі з новими характерами, відносинами, уподобаннями, які широким кроком ідуть в комуністичне Завтра.

4. Навперейми вітру

ІЗ ЗАВОДСЬКИХ воріт вибігає вузькоколійна залізниця і простягається понад Ятранню до станції Полонисте. Потім завертає ліворуч і біжить понад ривенькою, але бистрою річкою

з ласкавим ім'ям — Циганочка. А далі, на станції Ємилівка, вузькоколійка вливається в одну з тисяч сталевих артерій нашої країни.

Уночі і вдень, порушуючи

прибережну тишу, мчать навперейми вітру невеличкі состави з цукром, буряком, лісом, міндобривами та іншими вантажами. Водять ці состави 4 паровозних бригади залізничної вітки Перегонинського цукрового заводу.

Кращим з кращих всі на підприємстві назвали нам комсомольський колектив машиніста Петра Логуша. Як і сам вожак бригади, помічник машиніста Георгій Шкраль і кондуктор Василь Сокоорчук — всі вони ровесники цієї залізниці.

Працює бригада порівняно недавно. Лише Петро Логуш рахує свій стаж найдовшим — четвертий рік. Водієм паровоза він став у минулому році після закінчення Тростянецької школи машиністів паровозів.

Працюють хлопці з вогнищем, як і належить ком-

сомольцям, розвідникам майбутнього. Великої честі — звання бригади комуністичної праці добиваються юнаки у своїх трудових буднях. В цьому році, незважаючи на складний профіль залізниці, вони провели 25 великовагових составів і перевезли понад завдання 687 тонн вантажів. Для вузькоколіїників — це солідна цифра.

Повнокровним життям живуть комсомольці. Як і всі трудящі нашої Вітчизни, вони теж готують трудові подарунки наступному Пленуму ЦК Комуністичної партії. До дня відкриття Пленуму бригада Петра Логуша зобов'язалася перевезти 150 тонн вантажів понад план. І з цим завданням, немає сумніву, хлопці упоратяться. Про це свідчать їх сильні руки, уперта воля, гарячі серця комсомольські.

5. Оселя радості

ВИРОСТАЮТЬ, мужніють дочки й сини надятранських трудівників. Як цебо від землі не схожа їх юність на ту, про яку співається у народній пісні. Навічно вірна дружба, кристалева і щире кохання єднає юнаків і дівчат у міцні сім'ї...

Борис і Катя мають спільне найбільше в світі щастя — вони народилися під радянською зорею. Разом бігали стрімкими берегами, збирали білі ромашки і пахучий чебрець. Вчилися в одній школі. А потім... чи нашептали їм голубі ятранські хвилі, чи наспівали вечірні слов'ї — на якомусь життєвому повороті зійшлися їх стежки в одну.

Спільне життя стало ще

щасливішим. У них народилася донька. У достатку і злагоді живуть молоді Безусови. Він зоотехнік перегонинського колгоспу імені Кірова, вона — робітниця цукрозаводу. Обоє трудяться сумлінно, по-комсомольському, тож і оплату мають хорошу. Є, як кажуть, і хліб і до хліба, є за що й речі гарні придбати. А оце молодята вирішили власним дім будувати.

То буде оселя радості і щастя. Будуть в ній світлі і просторі кімнати, а в них коштовні килими, добротні меблі і, звичайно, телевізор. Це Борис і Катя вже давно і остаточно вирішили.

Хай же щастить молодому подружжю на довгі-довгі роки!

НА ОНОВЛЕНИХ берегах Ятрані старими лишилися тільки назви сіл. Сотні новосілів справляють щороку робітники і колгоспники. І нові оселі виростають не під солом'яними стріхами і підсліпуватими віконцями, а білі, чепурні, з просторими світлицями, в яких сяють електричні вогні і гордо звучить голос рідної Москви. З'явилися і з'являються нові клуби, школи. Одягаються у зелені вбрання помолоділі села.

А люди! Багато чудових юнаків і дівчат трудяться на цукрозаводі, в радгоспі, колгоспах, здобуваючи шану в труді, примножуючи багатства своєї Батьківщини.

Ми розповіли лише про декількох вихованців комсомолу. А скільки приємного можна розповісти про свинарів, послідовників Ярослава Чижя, Володимира Манїла і Івана Одноконного, механізаторів Володимира Іванишина і Анатолія Буряка з покотилівського колгоспу «Комінтерн», про доярку Галю Сиволап і ланкову Ганну Рибачок з колгоспу імені Кірова та інших.

А скільки хороших слів заслуговує комсомольський вожак колгоспу «Комінтерн» Анатолій Руденко! Це він, виходець з простої колгоспної сім'ї, працюючи електриком, заочно навчається в Українській сільськогосподарській академії. Юнак чудово розуміє музику, став ініціатором створення сільської дитячої музичної студії по класу баяна.

Багато, дуже багато юнаків і дівчат гартуються у вирі трудових буднів, пісню і працею звеличують свою прекрасну Вітчизну. І давня народна пісня про Ятрань, про нещасливу долю молодих людей колись поневоленої України, звучить поряд з новими піснями пращастя і волі, про сонячну юнь, яку принесла на ятранські береги Радянська влада з її найдемократичнішим, найлюдянішим законом — Радянською Конституцією.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ,
О. ШКАБОЙ.
Спецкори «Молодого комунара».

Фото авторів.

Голованівський район.

ДАЛЕКО позаду залишилась гомінлива краса-ня-Одеса. Гучно відсалютували їй довгими цільно-металевими вагонами набрав швидкість. Безжалісно пекло серпне-ве сонце. В маленьких цільно-металевих вагонах було до того неприємно і душно, що здавалося ось-ось зупиниться подих.

Мої сусіди по купе, вигідно влаштувалися на своїх плацкартах, почали засина-ти. Скоро за вікнами вагона з калейдоскопічною швидкістю замерехтіли квадрати кам'яних будинків і сірі огорожі, потягнулись ледь пожовклі молоді гаї і колгоспні фруктові сади. Хриплий голос провідника назвав наступну станцію, і поїзд непомітно зупинився. В якусь мить вагон ожив, наповнився співучою українською говіркою. З сусіднього купе потягнуло духмяним липовим медом і спілою мічуринською антонікою. Хтось заспівав протяжно, трохи сумно. Та ось на найвищій ноті обірвалася плавна мелодія, затихло окання пасажирів і спочатку повільно, потім все швидше і яскравіше полився полонез Огіньського.

Я вийшов в тамбур вагона і побачив виконавця — молодого рослого моряка. В порусі його рук, в маленьких замріяних очах відчувалась якась стриманість, невимучений спокій характеру, тверда впевненість. Він сидів на жовтому шкіряному чемодані, і злегка торкаючись пальцями маленьких перламутрових гудзиків, грав напружено легко і вільно. Ні надокучливий перестук коліс, ні настирлива розмова пасажирів — ніщо не могло спити чарівну мелодію. Здавалось не перламутрові гудзики баяна, а він сам, якийсь по особливому, відомим тіл-

ки одному йому способом, викликав з глибини інструменту тривожні мотиви полонеза. Вони нагадували то пристрасні поривання почуття, то тяжкі удари долі. Ще один перебір пальців, ще акорди — і перші натишки бурі і трепетного почуття змінилися світлим задоволенням: якась нова, співуча тема звучала тепло і ніжно, мов перший промінь надії і правди.

— Граєте?..
Давно вже замовкли протязні інтонації жасучої тривоги, вимушеної, скорботної розлуки, а він сидів, поринувши в світ хвилюючого і прекрасного, і про щось мріяв. Потім по-дитячому

схаменившись, заговорив так же стримано і спокійно, як і хвилину назад грав невмирущий полонез.

— Мати навчила, коли мені було п'ять років. Любила вона музику, а полонезом захоплювалась. Учителем музики була мама. Так ось і пішло в спадщи-

ну... А потім війна... Розкидала вона людей, кого куди...

Ми довго сиділи мовчки, прислухаючись до злісних поривань вітру, що доганяв состав, то до пронизливих паровозних гудків... За вікнами вагона промайнули величезні багати першої елеваторів, білі чепирні хати Ново-Українки і Помічної. Через годину — другу я мав сходити. До глибини душі було жаль розлучатися і з цим не політах кремезним моряком, з чудовою мелодією незвичайного полонезу. Хотілось слухати і слухати...

— А можливо пройдете до мене в купе, там знайдеться для вас місце, мове, наприклад. Мені всерівно, ще пів години — і моя станція. І, якщо зможете, ще раз... полонез...

Тепер його слухали всі, хто був поруч. Він грав, як і в перший раз, проникливо, стримано. Його прохали, він знову повторював. Хтось від нестримного хвилювання смикав свого сусіда за рукав і намагався через голови інших побачити виконавця...

— Сянок!..

Слово, ніби постріл, примусило всіх повернутися. Маленька, сива жінка з блідим, мов у статуї обличчям, роззублено дивилася на моряка.

— Ти, сянок, ти?!

Судорожно пересмикнувшись між інструмента. Ремінь сповз з плеча і баян, глухо вдарився об підлогу, прохрипів і замовк...

...Далеко напереді виринули, ніби з під землі, вогні semaфорів. До Знамянки залишались лічені хвилини. Я зняв з верхньої лави свої нехитрі пожитки і вийшов в тамбур схвилюваний і зворушений.

Яскраво освітлений Знамянський перон, завжди шумливий і багатолюдний, зустрічав мене на цей раз глухим мовчанням серпневого вечора. Я обернувся і побачив в вікні третього вагона дві чітко окреслені фігури. Одна маленька, згорблена і разом з тим якась близька і рідна. Друга — широкоплеча, сильна, по-солдатськи підтягнута фігура Григорія. В котрий раз, тепер, очевидно за бажанням свого учителя музики, матері своєї, грав моряк полонез Огіньського.

Плавна, зворушила мелодія цього гімну печалі і надії, мелодія розлуки і нежданої зустрічі з рідним і близьким виривалася з вагона і танула в сірім вечірнім серпанку.

Олександр ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

ні влаштований Урядом прийом на честь учасників української Декади. Гості відповіли на запитання присутніх, поділилися своїми творчими задумами.

ГРИМАСИ ЗАВТРАШНЬОГО МЕРЦЯ

У ЦІЙ ДОБІРЦІ ми розповімо не про мистецтво тих діячів культури Заходу, яким пишається все прогресивне людство. Ні, не про художників, що присвятили себе служінню народові, світлим ідеалам, не про тих, кому належить майбутнє.

Ми розповімо тобі, читачу, про факти духовної кризи капіталістичної культури і нікчемних лакеїв грошового мішка, які заради золота паплюжать найсвятіший поняття, на догоду товстосумам знуцаються над почуттями людини.

У світі експлуатації, несправедливості все це — цілком закономірне явище. Гнів лад, і від усього, що народжено ним, тхне мертвячиною. І мистецтво жирних — це теж гримаса завтрашнього мерця.

НЕЗВИЧАЙНА КАР'ЄРА

Своєрідне «щастя» у американської кінозрки Ланни Тарнер. Не так давно буржуазні газети всього світу писали про те, що чотирнадцятирічна донька кіноартистки застрїлила коханця своєї матері. Суд виніс дуже «оригінальне» рішення — залишити дівчину під наглядом суду. Так Ланна Тарнер і її донька-вбивця стали знаменитими. Цим вирішили скористатися діжки Голлівуду. Вони зробили фільм «Імітація життя», побудований на скандальній історії кінозрки і її доньки. Зніматися в головних ролях запросили... Ланну Тарнер і її дочку.

ДИВНІ СМАКИ

Шведський художник Фальстрем послав на виставку свої картини. Недавній оду з них повернули як таку, що виконана не дуже майстерно. Через деякий час Фальстрем віддав виставку і страшенно здивувався, коли серед експонованих картин побачив і свій... картон, об який він витирав пензлі і який поклав між картинками, щоб вони не псувались. Картон був прийнятий за оригінальний мистецький твір і виставлений для огляду.

КОТЯЧА ПЕРЕДАЧА

В жодній країні, мабуть, не існує таких «оригінальних» телепередач, як у Сполучених Шта-

КАПІТАЛІЗМ ВІЗ МАСКИ

тах Америки. Недавно теле-студія в штаті Оклахома протягом цілого вечора показувала передачу для... кішок.

Перед початком сеансу власників телевізора було попереджено — ні в якому разі не допускати на цю передачу собак.

Деякі громадяни не послушали цієї поради і через те позували своїх телевізорів. Собаки, вгледівши на екрані цілу зграю кішок, як навійшені, кидалися на телевізори і завдали їм неабияких пошкоджень.

«ШЕДЕВРИ» АБСТРАКТНОГО МИСТЕЦТВА

Шукуючи нових джерел абстрактного мистецтва швейцарські спеціалісти з цієї галузі натрапили на дванадцятирічну Софі — горилу з Безельського зоопарку. Горилла промонструвала свої здібності. І результати виявились разючими: на спеціально влаштованій вистав-

ці творці Софі здобули загальне визнання цінителів абстрактного мистецтва.

МОДЕРНІЗОВАНИЙ БАЛЕТ

Деякі зарубіжні діячі вважають балет застарілим видом мистецтва, його, мовляв, необхідно оновити. За це здавалося б непосильне завдання, взявся якийсь Тібор Рудас. Протягом дев'яти років він навчав малолітніх австралійських дівчаток танцювати... на голові. Кілька місяців тому населення Сіднея побачило перший виступ «балету». Танцювничі викидали такі марколомні «па», що частина глядачів не витримала і залишила видовище. Зате цей балет дуже сподобався

НАЧИТАВШИСЬ КОМІКСІВ...

Нещодавно західнонімецький суд розглядав справу малолітнього злочинця. П'ятнадцятирічний Ганс Віммер, підручний попар, убив сусідського п'ятилітнього хлопчика. На запитання суду, що примусило його вининити цей страшливий злочин, Ганс відповів:

— Мені страшенно хотілось побачити, як умирає людина... Книжковий магазин Західної Німеччини наводив коміксами, які пропугували вбивства та розбій. Ганс Віммер, начитавшись коміксів та надивившись голлівудських фільмів, вирішив передіти поради заокеанських «чителів» на практиці.

ПОГРОМ НА ФУТБОЛЬНОМУ ПОЛІ

Недавня зустріч професійних команд на стадіоні «Кеварстадіум» в Сан-Франциско перетворилася на справжнє побойще.

Дика білка, що супроводжувалася стрільбою, звірячим попитом і іншими павиточінішними формами застосування грубої фізичної сили, вже сама по собі заслуговує осуду. Однак привід для її виникнення навівало тривогу, яка виходить здалека за межі спортивних звітів.

Як говорять очевидці, кулаки були пущені в хід не тому, що одна команда не порозумілася з іншою. Ні, білка розгорялася через расові мотиви. Загальновідомо, що під час матчів професійних футболістів ігрок-кам-неграм постійно доводиться вислуховувати принизливі образи; їм доводиться відбивати нападки білих ігроків, яких нацьковують на них.

ПОЯС СМЕРТІ

МАНДРІВНИКИ, які подорожують біля підніжжя Перуанських Кордильєр, намагалися десятою дорогою обійти розташовані там неспелі долини, які з давніх-давен називаються Поясом смерті. Таку назву цієї місцевості дали нещодавно. Досить мандрівникам провести тут хоча б одну ніч, як через кілька днів вони захворювали «білокрова'ям» і нерідко помирали від тяжкої недуги.

Страшна таємниця довго залишалася нерозгаданою. Місцеві жителі розповідали про підступні долини цілі легенди. Так в одній з них говорилось, ніби в долинах поселився злий дух, який вдень ховається від сонця, а вночі карає кожного, хто заходить у його володіння. Від злого духа нема нікому порятунку, і кожен, хто відважиться вночі відвідати долину, мусить загинути. Хоч як неправдоподібно звучить легенда, але в ній були, як кажуть, елементи істини.

Нарешті, таємниця Пояса смерті зацікавилася вчені. Недавно там побувала експедиція. Науковцям пощастило встановити, що смертельну хворобу розносила невеличка комаха — різновидища піщаної мухи. Вона надзвичайно мала і досить легко проникла через густу москітну сітку. Ці небезпечні комахи боються світла і вдень ховаються, зариваючись в землю. Коли ж настає ніч, вони виповзають на поверхню і нападають на все живе, яке поспіє відвідати Пояс смерті.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В ГОСТЯХ У «МОЛОДОГО КОМУНАРА» — учасники Декади

САМОДІЯЛЬНИЙ народний ансамбль танцю клубу імені Калініна — гордість нашого міста і області. З малочисельного гуртка він за порівняно короткий час виріс у великий талановитий колектив, який своєю майстерністю не поступається навіть деяким професіональним. Ансамбль був удостоєний почесного права виступати на Декаді української літератури і мистецтва в Москві.

Минулого четверга в гості до редакції газети «Молодий комунар» завітали директор Будинку культури ім. Калініна О. І. Єлисаветський, художній керівник танцювального колективу А. М. Кривохижа і солістка ансамблю Т. В. Філатова.

А. М. Кривохижа поділився думками про те, як створювався найбільш масовий і цікавий номер програми — «Ятранські весняні ігри».

— Декада справила на мене незабутнє враження, — сказала Тетяна Філатова. — Це було грандіозне свято. Особливо запам'ятався ме-

На знімку: (зліва направо) Т. ФІЛАТОВА, Л. ДЕНИСЕНКО, В. ВОРОБИЙОВ, Е. ЛОГВИНОВА і А. КРИВОХИЖА. Фото В. КОВПАКА.